

Czy Aldo Moro został zabity za wyemitowanie 500 lirów?

27 września 2022

„Daj mi kontrolę nad podażą pieniądza narodu i nie będzie mnie obchodzić kto tworzy jego prawa” – Mayer Amschel Rothschild.

Historia porwania i zabójstwa Aldo Moro rodzi kilka bardzo ciekawych skojarzeń. Np. pomysł emisji rządowego pieniądza papierowego będącego prawnym środkiem płatniczym bez konieczności pożyczania banknotów za pośrednictwem etapu Bankitalia-Europejski Bank Centralny (banki prywatne), był właśnie autorstwa Aldo Moro.

Moro chciał zaspokoić potrzeby narodu włoskiego za pomocą suwerennej, wolnej od długów emisji papierowego pieniądza będącego prawnym środkiem płatniczym. W ten sposób rządy Moro finansowały wydatki państwa, wynoszące w latach 1960. i 1970. około 500 miliardów lirów – czyli poprzez emisję papierowych pieniędzy o wartości 500 lirów, będących „prawnym środkiem płatniczym” (emisje biletów z „głową najady Aretuzy” i z „głową uskrzydlonego Merkurego”).

U góry banknotu widnieje napis „Repubblica Italiana”, a nie „Banca d'Italia”, na dole zaś wydrukowano: „biglietto di stato a corso legale”, które to sformułowanie nie występowało i nie występuje na żadnym innym banknocie. Oznacza to, że nie był to banknot wyemitowany przez Bank Włoch, lecz wydrukowany bezpośrednio przez Drukarnię Państwową i podpisany przez skarbnika Ministerstwa Skarbu: banknot ten w istocie nie był banknotem, lecz nieoprocentowaną i bezterminową obligacją rządową, co oznacza, że nie wchodził w rachubę długu publicznego, tyle że nominalnie. W ten sposób można by wprowadzić środki do gospodarki realnej bez zwiększania zadłużenia.

Pierwsza emisja została uregulowana dekretami prezydenckimi

20-06-1966 i 20-10-1967 przez ówczesnego prezydenta Włoch Giuseppe Saragata dotyczącymi serii 500 lirów papierowego biletu państwowego zwanego „Aretusa” (ustawa 31-05-1966). Druga emisja została uregulowana dekretem prezydenckim 14.02.1974, przez prezydenta Giovanni Leone odnośnie serii 500 lirów papierowego biletu państwowego „Mercurio” (ustawa z 2 kwietnia 1979).

Moro, aby doprowadzić do emisji papierowych monet, zastosował podwójną sztuczkę: Włochy mogły emitować monety, ale nie banknoty (które musieliśmy kupować od „matki” EBC, która wtedy nazywała się „Międzynarodowym Funduszem Walutowym”. Monety były zatem bite przez mennicę państwową. Po zezwoleniu na emisję monet o wartości 500 lirów... wprowadzono odstępstwo, które pozwalało na jednoczesną emisję wersji papierowej (500 lirów w formie papierowej i metalowej mogły współistnieć, ponieważ 500 lirów, będących również w metalu, było w każdym przypadku uznawane za monetę, którą mogła wyemitować włoska mennica).

Po zabójstwie Moro i przedwczesnej rezygnacji Leone, Włochy zaprzestały emisji państwowych pieniędzy papierowych. Bankokracja próbowała najpierw wręcz szantażować państwo włoskie poprzez emisję słynnych mini-czeków, aby zniwelować dochody (seniorat monetarny) państwa z jego waluty, ale następnie – ponieważ ów „środek” nie był wystarczający – uciekli się do karabinów maszynowych i bomb.

„Przypadkowo”, również Pier Paolo Pasolini źle skończył po publicznym wyrażeniu wątpliwości co do związku między zniknięciem Moro a 500 lirami. Obserwacje, które Pasolini poczynił już w roku 1975: jak to się stało, że 12 grudnia 1969 roku, to właśnie siedziby trzech banków – Banca Nazionale dell'Agricoltura, Banca Commerciale Italiana i Banca Nazionale del Lavoro – zostały wybrane jako miejsca pierwszych wybuchów bomb we Włoszech, co dało początek okresowi realizacji tzw. „strategii napięcia”?

Banca Nazionale dell'Agricoltura rozpoczęła krótko wcześniej emisję papierowych 500 lirów z napisem: „Bilet państwowy będący prawnym środkiem płatniczym”. Emisja banknotów została zawieszona kilka dni po zamachu na Aldo Moro.

Zamachy na Aldo Moro, Abrahama Lincolna i J.F. Kennedy'ego mogły mieć dokładnie tę samą motywację: kontrolę emisji waluty. Przypomnijmy pokrótce trzy fakty, które mogą wydawać się przypadkowe, ale prawdopodobnie nie są nimi. Na kilka miesięcy przed jego zabójstwem, w roku 1865, Abraham Lincoln wprowadził do obiegu „Green Backs”, czyli banknoty państwowe (a więc będące własnością obywateli) emitowane bez długu. Wkrótce po jego śmierci zostały wycofane, zniknęły i zastąpione dolarami (które są emitowane przez prywatny bank, Rezerwę Federalną i pożyczane Stanom Zjednoczonym). Kennedy ponownie próbował poluzować pętlę zadłużenia u prywatnych bankierów. W czerwcu 1963 roku rozpoczął emisję banknotów państwowych, ale niedługo potem, w listopadzie tego samego roku, został zamordowany. Również w tym przypadku banknoty zostały natychmiast wycofane z obiegu.

Film fabularny o zamachu na Aldo Moro

O ingerencji obcych wywiadów (zachodnich i nie tylko) w sprawę śmierci Aldo Moro opowiedział Renzo Martinelli, scenarzysta i reżyser filmu „Plac Pięciu Księżyców” („Piazza delle Cinque Lune”) z roku 2003. Inspiracją do jego powstania było porwanie i zabójstwo włoskiego polityka Aldo Moro przez grupę terrorystyczną Czerwone Brygady, którego potencjalną rekonstrukcję film proponuje w ramach opowieści fabularnej.

Sędzia Rosario Saracini, główny prokurator Sieny, który właśnie przechodzi na emeryturę, otrzymuje stary film w formacie super 8, nakręcony kilka lat wcześniej. Jest to

nagranie z porwania Aldo Moro na Via Fani w Rzymie w roku 1978. Sędzia wyjawia swój sekret koleżance Fernandzie i swemu ochroniarzowi Branco. Trójka, z pasją, rekonstruuje etapy porwania. Branco zauważa na filmie z masakry człowieka ubranego w płaszcz nieprzemakalny. Sędzia powiększa zdjęcia i dzięki temu jest w stanie zobaczyć jego twarz. Na zdjęciu rozpoznaje Camillo Guglielmi, pułkownika wywiadu SISMI, który należał do tajnej struktury wojskowej Gladio.

Ponowne śledztwo w sprawie kryjówki Czerwonych Brygad przy Via Gradoli prowadzi Fernanda. Pojawiają się też kolejne anomalie: trzy komisje powołane przez prezydenta Cossigę, których członkowie wszyscy byli związani z lożą P2, a także powiązania z amerykańskimi służbami specjalnymi. Podczas śledztwa znikają dzieci Fernandy, ale Branco sprowadza je do domu. Dochodzi do innych dziwnych zdarzeń. Fernanda traci męża w wypadku, w którym uczestniczą również jej dzieci. Po pogrzebie, nad samochodem, w którym znajduje się sędzia Saracini razem z Branco, jakiś samolot rozpyła nad nimi toksyczny gaz. Dwójce udaje się uciec przed atakiem.

Następnie, sędzia, po telefonie od głównego prokuratora, udaje się do Rzymu na spotkanie na Piazza delle Cinque Lune (okolice Placu Navona).

Wspina się po schodach i dochodzi do drzwi, na których widnieje napis: Agencja Nieruchomości Domino. W pokoju, Saracini widzi Branco wraz z innymi osobami. Pojmuje, że ochroniarz jest zdrajcą, którego zadaniem było szpiegowanie podczas śledztwa i wejście w posiadanie wszystkich dokumentów tzw. "Memoriału Moro" (zapisków Moro poczynionych w trakcie uwięzienia).

Film kończy się ujęciem, które zaczyna się od Piazza delle Cinque Lune i rozszerza się z góry, aby objąć cały Rzym. Stołeczny labirynt ulic i zaułków jest podświetlony na biało,

jakby tworzył wielką pajęczą sieć. W centrum: budynek na Placu Pięciu Księżyców. Na wszystko nakłada się słynny aforyzm Solona: „Wymiar sprawiedliwości jest jak pajęczyna: blokuje małe owady, podczas gdy duże przebijają sieć i pozostają wolne”.

Napisom końcowym towarzyszą zdjęcia Luca Moro. Wnuczek Aldo Moro gra na gitarze utwór „Bądźcie przekłęci wy, którzy macie władzę”. W tle przewijają się zdjęcia jego dziadka Aldo bawiącego się z nim, gdy był jeszcze dzieckiem.

<https://www.youtube.com/watch?v=JCSIsTNUNEU>

Zbieżności z rzeczywistymi wydarzeniami

Wyznanie tajemniczego, śmiertelnie chorego byłego członka Czerwonych Brygad w pewien sposób antycypuje pewne wydarzenia, które miały miejsce kilka lat po premierze filmu.

W roku 2009 odnaleziono list, wydobyty na światło dzienne przez byłego inspektora policji. Pojawiły się w nim wzmianki o tajemniczych mężczyznach na pokładzie motocykla Honda powiązanych ze służbami specjalnymi. Jego nadawca podawał się za byłego tajnego agenta, zaangażowanego w sprawę Moro – podwładnego pułkownika Guglielmi, pracownika SISMI. Obecność samego Guglielmiego, uznana wcześniej za „przypadkową”, została faktycznie stwierdzona w pobliżu zasadzki na Via Fani już w roku 1991. Reżyser Renzo Martinelli stwierdził, że mężczyzna nie mógł być pod wpływem jego filmu (z roku 2003) i jak dla niego był to faktycznie prawdopodobny trop.

Napisy końcowe wskazują na współpracę jako konsultanta historycznego Sergio Flamigniego, który był członkiem parlamentarnej komisji śledczej zajmującej się sprawą Moro i który prawdopodobnie dostarczył swojej interpretacji dla rekonstrukcji faktów w filmie.

Źródło: BabylonianEmpire.wordpress.com

Źródłografia

1.
<https://www.nexusedizioni.it/it/CT/aldo-moro-morto-per-500-lire-4824>
2. <https://numismatica-italiana.lamoneta.it/moneta/W-BRI/32>
3. <https://numismatica-italiana.lamoneta.it/moneta/W-BRI/30>
4. [https://en.wikipedia.org/wiki/Greenback_\(1860s_money\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Greenback_(1860s_money))
5.
https://www.boorp.com/risorse_gratuite/sito_aldo_moro_morto_per_500_lire.php
6. <https://www.youtube.com/watch?v=7s0B0Lm1Z3s>
7. <https://en.wikipedia.org/wiki/SISMI>
8. https://en.wikipedia.org/wiki/Operation_Gladio
9. https://en.wikipedia.org/wiki/Propaganda_Due
10. https://it.wikipedia.org/wiki/Piazza_delle_Cinque_Lune